

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/288/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313220578
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1313220578.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a členiek senátu JUDr. Ľubici Kriškovej a JUDr. Ľubici Břouškovvej v právnej veci žalobkyne: V. B., Q.. W. XX, XXX XX Š., zast. JUDr. Lýdia Rácková, advokátka, Lichnerova 72, 903 01 Senec proti žalovanému: KOCKA, s.r.o., Réčka cesta 302, 903 01 Senec, IČO: 36 364 436, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Wolf, s.r.o., Šafárikova 1522, 924 01 Galanta, o zaplatenie 14.989,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/100/2013-296 zo dňa 15.6.2015 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/100/2013-296 zo dňa 15.6.2015 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 10.617,- eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 25.9.2012 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania 377,58 eur a trovy právneho zastúpenia 999,17 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

2. V odôvodnení súd uviedol, že žalobou zo dňa 10.10.2013 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 14.989,- eur s príslušenstvom titulom náhrady škody.

3. Súd vykonaným dokazovaním výsluchom žalobkyne, konateľov žalovaného T. A. P. Q. W., výsluchom svedkov D. H., Y. V., P.J. A., V. T. Č., V. A., T. K., vyjadreniami zástupcov zúčastnených strán a oboznámením sa s písomnými dokladmi zistil nasledovný skutkový stav:

4. Dňa 27.06.2012 žalovaný ako budúci predávajúci uzavrel so žalobkyňou ako budúcou kupujúcou Zmluvu, predmetom ktorej bolo zverenie, v čl. I Zmluvy vyšpecifikovaného motorového vozidla, do užívania žalobkyni za podmienok a na čas dohodnutých v Zmluve, ako aj záväzok zmluvných strán uzavrieť Kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bude prevod vlastníckeho práva k vozidlu. V čl. II sa zmluvné strany zaviazali, že najneskôr v lehote do 30 dní od ukončenia zmluvného vzťahu s leasingovou spoločnosťou, na základe ktorého je budúci predávajúci držiteľom motorového vozidla, uzatvoria Kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bude prevod vlastníckeho práva k vozidlu na budúceho kupujúceho za kúpnu cenu 10,- eur. V čl. III Zmluvy boli stanovené práva a povinnosti zmluvných strán, pričom budúci predávajúci sa zaviazal:

a) umožniť budúceму kupujúcemu užívanie motorového vozidla až do času prevodu vlastníckeho práva k vozidlu v súlade s čl. II

b) uzavrieť s budúcim kupujúcim Kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu za kúpnu cenu vo výške 10,- eur
c) riadne a včas plniť všetky povinnosti, ktoré mu plynú z Leasingovej zmluvy so spoločnosťou Mercedes-Benz Financial Services SK, s.r.o.

5. Toho istého dňa, t.j. 27.06.2012 žalobkyňa ako prevodca uzavrela s T. A. ako nadobúdateľom Zmluvu o prevode obchodného podielu, na základe ktorej previedla svoj obchodný podiel na nadobúdateľa za dohodnutú cenu vo výške 3 984,- eur s tým, že časť ceny vo výške 1 584,- eur zaplatil nadobúdateľ v hotovosti pred podpisom zmluvy a zostatok vo výške 2 400,- eur zaplatí v mesačných splátkach vo výške 150,- eur.

6. Z Protokolu o prevzatí vozidla súd zistil, že žalobkyňa dňa 23.08.2012 predmetné motorové vozidlo odovzdala spoločnosti EVOL, s.r.o..

7. Podľa Znaleckého posudku č. 46/2012 zo dňa 04.10.2012 objednaného žalovaným za účelom výpočtu hodnoty predmetného vozidla bola všeobecná hodnota vozidla 10 627,- eur vrátane DPH.

8. Dňa 16.10.2012 bol na internetovej stránke autobazáru AutoJeško, s.r.o. zverejnený inzerát, predmetom inzercie bolo motorové vozidlo Mercedes-Benz EČV: BA990VB za cenu 14 999,- eur.

9. Zo Zmluvy o kúpe jazdeného motorového vozidla zo dňa 27.03.2013 súd zistil, že spoločnosť Autoprofit, s.r.o. ako predávajúci odpredal spoločnosti MIZO, s.r.o. predmetné motorové vozidlo za kúpnu cenu 15 900,- eur s tým, že časť ceny vo výške 8 000,- eur bola uhradená započítaním na základe jednostranného zápočtu pohľadávok zo dňa 09.04.2013. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Trnava súd zistil, že ku dňu 27.03.2013 bol konateľom spoločnosti MIZO, s.r.o. v likvidácii Zoltán Farkaš.

10. Výzvou zo dňa 22.10.2012 žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne vyzvala žalovaného na uzavretie Kúpnej zmluvy titulom Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, prílohou výzvy bol návrh na uzatvorenie Kúpnej zmluvy. Prevzatie výzvy žalovaný potvrdil dňa 26.10.2012 podpisom doručenky.

11. Súd poukázal na ust. § 50a) ods. 1,2,3 Obč. zák. a konštatoval, že bez ohľadu na to, či dôjde alebo nedôjde k podaniu žaloby na nahradenie vyhlásenia vôle súdny rozhodnutím, nie je dotknuté právo na náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku neuzavretia konečnej zmluvy. Tento nárok teda nezávisí od toho, či sa žaloba podala alebo nepodala. V predmetnom spore bolo preukázané, že žalovaný potom, ako vyplatil leasingovej spoločnosti cenu vozidla a nadobudol k nemu vlastníctvo, obratom ho odpredal P. A.. Z uvedeného dôvodu nemalo pre žalobkyňu právny význam domáhať sa podanou žalobou nahradenia vôle žalovaného uzatvoriť s ňou kúpnu zmluvu súdnym rozhodnutím a preto sa priamo domáhala náhrady škody, ktorá jej vznikla v dôsledku porušenia povinnosti žalovaným.

12. Súd s poukazom na § 420 ods. 1 a § 412 ods. 3 Obč. zák. uviedol, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

- a) porušenie právnej povinnosti
- b) existencia škody
- c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou
- d) zavinenie

13. K bodu a) súd prvej inštancie uviedol, že zo Zmluvy zo dňa 27.06.2012 vyplynula pre žalovaného povinnosť do ukončenia Leasingovej zmluvy riadne a včas plniť všetky svoje povinnosti vyplývajúce Leasingovej zmluvy so spoločnosťou Mercedes-Benz Financial Services Slovakia a uzavrieť so žalobkyňou ako budúcou kupujúcou Kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu za cenu 10,- eur. Z vykonaného dokazovania však má súd za preukázané, že žalovaný si riadne neplnil svoje povinnosti vo vzťahu k leasingovej spoločnosti, je pravdou, že splátku splatnú dňa 01.06.2012 žalovaný neuhradil, hoci v tom čase ešte bola konateľkou žalobkyňa, avšak táto ako konateľka len plnila príkazy, ktoré jej dával T. A. ako „reálny vlastník spoločnosti“. Žalovaný následne neuhradil ani ďalšie splátky leasingu splatné v dňoch 01.07. a 01.08.2012 a preto leasingová spoločnosť splnomocnila spoločnosť EVOL, spol. s r.o. odobrať vozidlo, ktoré bolo predmetom leasingu. Odobratie vozidla mal súd preukázané Protokolom o prevzatí vozidla zo dňa 23.08.2012. Žalovaný neuhradil ani ďalšiu splátku

01.09.2012, načo následne leasingová spoločnosť písomne odstúpila od úverových zmlúv, odstúpenie bolo žalovanému doručené dňa 18.09.2012 a vyzvala ho na vyplatenie celej dlžnej sumy. Svedkyňa V. A., zamestnankyňa leasingovej spoločnosti vypovedala, že aj v prípade odstúpenia od leasingovej zmluvy môže dlžník celú dlžnú sumu vyplatiť a v takom prípade o auto nepríde. Bolo nepochybne preukázané, že žalovaný na základe predčasného ukončenia zmluvy dlžnú sumu 7 273,73 eur v septembri 2012 vyplatil, keď dňa 21.09.2012 bola z účtu žalovaného uhradená suma 2 300,- eur a z účtu T. A. suma 700,- eur a dňa 24.09.2012 bola zvyšná suma 4 304,73 eur vyplatená z účtu P. A.. Žalovaný teda podľa výpovede svedkyne A. po vyplatení dlžnej sumy obdržal všetky potrebné doklady vrátane plnej moci, na základe ktorej na dopravnom inšpektoráte previedol vlastníctvo z leasingovej spoločnosti na spoločnosť KOCKA. Žalovaný, ktorý získal k vozidlu dňa 02.10.2012 vlastnícke právo a vozidlo prevzal a prevzatie potvrdil podpisom Protokolu, toto v rozopre s uzatvorenou zmluvou nepreviedol na žalobkyňu, ale na pani P. A.. Žalovaný takýmto spôsobom jednoznačne porušil svoje zmluvné povinnosti z uzatvorenej Zmluvy. V tejto súvislosti je potrebné ďalej uviesť, že žalobkyňa mala záujem na doplatení leasingových splátok a následného odkúpenia vozidla, čo jej však umožnené nebolo, toto mal súd za preukázané výpoveďou svedkyne A., ktorá potvrdila, že takúto informáciu skutočne žalobkyni a jej právnej zástupkyni dala. V konaní sa nepotvrdili tvrdenia T. A. o tom, že umožnil žalobkyni nadobudnutie vozidla od leasingovej spoločnosti za predpokladu uhradenia leasingových splátok, v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol a preto sa jeho tvrdenia javia súdu ako účelové. T. A. neuniesol tú skutočnosť, že žalobkyňa ukončila s ním intímny pomer a ako určitú „pomstu“ podnikol kroky k tomu, aby vozidlo žalobkyňa nezískala.

14. K bodu b) súd uviedol, že v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorý po nadobudnutí vlastníctva k predmetnému vozidlu toto nepreviedol na žalobkyňu, žalobkyni vznikla škoda spočívajúca v tom, že sa jej majetok nenavýšil o hodnotu vozidla. Žalobkyňa si uplatnila škodu vo výške 14 989,- eur, táto výška škody bola stanovená odpočítaním sumy 10,- eur ako dohodnutej kúpnej ceny od ceny vozidla 14 999,- eur, za ktorú bolo predmetné vozidlo inzerované na internetovej stránke autobazáru Auto Ješko, s.r.o. „Autobazar EU“ ku dňu 16.10.2012. Je pravdou, že vozidlo bolo inzerované na predaj za vyššie uvedenú cenu, ide však len o cenu ponuky, neznamená to, že za takúto cenu bude vozidlo aj reálne odkúpené, preto súd pri určení výšky škody vychádzal z objektívneho hľadiska a to zo záverov Znaleckého posudku č. 46/2012 zo dňa 04.10.2012, kedy bolo vozidlo ohodnotené sumou 10 627,- eur vrátane DPH. Vozidlo bolo ocenené v stave, v akom bolo prevzaté od žalobkyne, nakoľko podľa znaleckého posudku boli niektoré časti karosérie deformované a v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa pred tým, ako odovzdala vozidlo spoločnosti EVOL, spol. s r.o. mala haváriu a vozidlo poškodila. Súd od znalcom stanovenej hodnoty vozidla 10 627,- eur odrátal sumu 10,- eur ako dohodnutú kúpnu cenu a výšku škody ustálil teda sumou 10 617,- eur; nad uvedenú sumu žalobu zamietol.

15. K bodu c) súd uviedol, že medzi porušením právnej povinnosti žalovaného riadne si plniť svoje povinnosti z uzatvorenej Leasingovej zmluvy a previesť na žalobkyňu ako budúcu kupujúcu Kúpnu zmluvou vlastníctvo k predmetnému vozidlu a vznikom škody existuje príčinná súvislosť, keďže toto porušenie povinnosti žalovaného je hlavnou a rozhodujúcou príčinou vzniknutej majetkovej ujmy žalobkyne.

16. K bodu d) súd uviedol, že Občiansky zákonník vychádza z princípu prezumovaného zavinenia, škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať. V danom prípade žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol a nepreukázal existenciu takýchto okolností. Žalovaný potom, ako po predčasnom ukončení Leasingovej zmluvy nadobudol vlastníctvo k predmetnému vozidlu, toto vlastníctvo nepreviedol na žalobkyňu tak, ako bol povinný v zmysle uzatvorenej zmluvy, ale vlastníctvo previedol na tretiu osobu a to P. A.. Žalovaný sa snažil v konaní preukázať, že spoločnosť mala finančné problémy a preto nebolo možné dodržať podmienky a povinnosti uvedené v Zmluve. Takéto tvrdenie je irelevantné, keďže ku dňu 24.09. si žalovaný všetky svoje povinnosti voči leasingovej spoločnosti splnil a následne získal k vozidlu vlastníctvo, ktoré na žalobkyňu nepreviedol.

17. Súd ďalej ako predbežnú otázku posudzoval platnosť, resp. neplatnosť uzatvorenej zmluvy z dvoch žalovaným namietaných dôvodov, a to, že zmluva je neplatná, lebo bola uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, a je neplatná z dôvodu nemožnosti plnenia.

18. Súd v tejto súvislosti k prvému namietanému dôvodu poukázal na § 49 Obč. zák. a uviedol, že tieseň ako taká nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu, avšak je dôvodom, pre ktorý môže účastník, ktorý sa ocitol v tiesni odstúpiť od uzatvorenej zmluvy. V danom prípade preukázané nebolo, že by takýmto spôsobom žalovaný postupoval a od uzatvorenej zmluvy odstúpil. Tieseň ako pojem nie je v zákone definovaný, vo všeobecnosti možno za tieseň považovať stav osoby, v ktorom sa táto ocitla bez ohľadu na jeho dôvod a pôvod a ktorý na ňu pôsobí do tej miery, že uzavrie zmluvu pre ňu nápadne nevýhodnú, ktorú by inak neuzavrela. Navyše po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žalovaný dôkazné bremeno neunesol a nepreukázal, že zmluvu uzatvoril v tiesni. Z výpovede žalobkyne, T. A., Q. W. mal súd za preukázané ako spoločnosť v skutočnosti fungovala, keď Q. W. nemal ako konateľ žiaden dosah na fungovanie spoločnosti, ale túto riadil T. A. prostredníctvom „nastrčenej konateľky“, svojej milienky, t.j. žalobkyne. T. A. zastupoval spoločnosť pri uzatváraní zmlúv, pri rokovaní s obchodnými partnermi, s bankami. Rozhodoval o prijímaní ľudí do pracovného pomeru (výpoveď svedka H.Š.), rozhodoval o tom, ktoré záväzky uhradené budú a ktoré nie, rokoval s leasingovou spoločnosťou (výpoveď svedkyne A., ktorá to potvrdila) a teda zo všetkých týchto skutočností je zrejmé, že skutočným majiteľom spoločnosti rozhodujúcim o všetkých záležitostiach bol práve T. A.. Uvedené potvrdila aj svedkyňa P. A., ktorá doslovne uviedla, že jej bývalý manžel tvrdil, že spoločnosť „má napísanú“ na Q. W. a to z dôvodov nezhôd s predchádzajúcim spoločníkom v spoločnosti NSI Slovakia. Aj svedok V.. Č. potvrdil, že spoločnosť žalovaného zastupoval a jednal predovšetkým so žalobkyňou a s pánom A.. V konaní preukázané nebolo, že žalobkyňa vyvíjala nejaký nátlak v období pred uzatvorením Zmluvy na Q. W., pokiaľ ide o jej konanie vo vzťahu k T. A. tak menovaný mohol pociťovať ako určitý nátlak konanie, ktoré nasledovalo po podpise zmluvy, kedy sa nakontaktovala na jeho bývalú manželku, doručila jemu ako aj jeho svokrovi návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý adresovala Okresnému súdu v Pezinku. Takisto aj následné konanie jej manžela, svedka D. na H., za ktoré mu bola aj uložená pokuta je až z obdobia nasledujúceho po podpise Zmluvy. Tvrdenie T. A., že nemal prístup k internetbankingu, k heslám preukázané nebolo. Svedok Č. potvrdil, že zmluva bola prejavom vôle oboch zúčastnených strán, ktorí sa na jej obsahu dohodli a oslovili ho s tým, aby ju spísal. Taktiež z výpisu komunikácie žalobkyne s T. A. je zrejmé, že zmluva bola výsledkom ich vzájomnej dohody. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s tvrdením žalobkyne, že keby si bola v plnom rozsahu vedomá svojej reálnej pozície spoločníčky a konateľky žalovaného, nemal by žalovaný možnosť, ako ju donútiť k tomu, aby previedla svoj obchodný podiel na T. A. proti jej vôli ako aj možnosť prinútiť ju, aby spísala akúkoľvek zmluvu, nakoľko žiadnu takúto zmluvu by nepotrebovala, zostala by ďalej vo firme, vozidlo by užívala a splácala z firemných prostriedkov a nemusela by rešpektovať rozhodnutia T. A.. Ak pristúpila na takéto riešenie, urobila to slobodne a dobrovoľne. Práve naopak, bol to T. A., ktorý mal záujem stať sa spoločníkom a konateľom vo „svojej spoločnosti“ a bolo predovšetkým v jeho záujme nadobudnúť obchodný podiel spoločnosti a podmieniť uzatvorenie Zmluvy práve Zmluvou o prevode obchodného podielu. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že zmluvu uzatvoril v tiesni a že z uvedeného dôvodu využil svoje zákonné právo a od takto uzatvorenej zmluvy odstúpil.

19. K druhému namietanému dôvodu neplatnosti súd prvej inštancie poukázal na § 37 ods. 2 Obč. zák. a uviedol, že absolútnu neplatnosť Zmluvy nemohla spôsobiť tá skutočnosť, že ku dňu uzatvorenia zmluvy nebola zaplatená jedna leasingová splátka, nakoľko takéto skutočnosť podľa čl. 13 VPÚF je dôvodom predčasnej splatnosti úveru, ale ku dňu uzatvorenia Zmluvy k predčasnej splatnosti úveru nedošlo o čom svedčí listinný dôkaz - Odstúpenie od úverových zmlúv, ktoré prevzal žalovaný 18.09.2012 ako aj Dodatok č. 1 k úverovej zmluve zo dňa 20.09.2012, podľa obsahu ktorého na základe žiadosti žalovaného, t.j. dlžníka sa zmluvné strany dohodli na ukončení úverovej zmluvy a zmene splátkového kalendára. V Odstúpení od úverových zmlúv a Výzve na vydanie predmetu financovania sa neuvádzal žalovaným uvádzaný dôvod nemožného plnenia - zverenie vozidla do držby tretej osoby bez súhlasu veriteľa, ako dôvod bolo uvedené len omeškanie dlžníka so splatením splátok. Tá skutočnosť, že žalovaný bol dlhodobo vo finančne nepriaznivej situácii nie je dôvodom v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný ako podnikateľský subjekt mohol počas svojho ďalšieho fungovania z iných obchodných vzťahov nadobudnúť dostatok finančných prostriedkov na to, aby bol schopný svoje záväzky voči zmluvným partnerom a teda aj voči leasingovej spoločnosti splniť. Nakoniec takýmto spôsobom fungoval žalovaný dlhodobo, keďže v konaní bolo preukázané, že leasingové splátky boli bežne platené s omeškaním.

20. Vzhľadom k uvedenému súd posúdil žalobkyne na náhradu škody vo výške 10.617,- eur za dôvodný a nad uvedenú sumu žalobu zamietol.

21. O úrokoch z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a čl. I. § 3 ods. 1 nariadenia č. 586/2008 Z.z.

22. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď náhradu trov pomerne rozdelil a žalobkyni priznal, s pomerom na úspech v konaní, náhradu trov vo výške 42% vzniknutých trov konania.

23. Proti vyhovujúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok považuje za formalistický a nepreskúmateľný.

24. Žalovaný má za to, že súd mal z úradnej povinnosti posudzovať platnosť Zmluvy zo dňa 27.6.2012 medzi žalovaným ako budúcim predávajúcim a žalobcom ako budúcim kupujúcim. Poukázal na § 265 Obch. zák., § 3, § 37 ods. 1, § 39 Obč. zák., a na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej mal súd posudzovať súlad zmluvy s dobrými mravmi. Pri kúpnej cene za vozidlo vo výške 10,- eur podľa čl. III. písm. b) Zmluvy a všeobecnej hodnoty vozidla vo výške 10.627,- eur podľa Znaleckého posudku č. 46/2012 zo dňa 4.10.2012 je zjavný extrémny nepomer. Okrem toho zmluva bola uzavretá v čase, keď sa žalovaný nachádzal vo výrazných finančných ťažkostiach, o čom žalobca ako vtedajší konateľ žalovaného musel vedieť. Žalovaný má preto za to, že žalobca zneužil ťaživú situáciu žalovaného, čo bolo znásobené ešte tým, že žalobca podmieňoval prevod obchodného podielu na T. A. uzavretím Zmluvy, čo bolo úplne bezdôvodné. Uvedené konanie poukazuje na rozpor Zmluvy s dobrými mravmi. Rovnako tak kúpna cena za predmetné vozidlo 10 eur bola neprimerane nízka a spôsobovala tak absolútnu neplatnosť Zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi a výkon práv zo Zmluvy a s nimi uplatňované nároky žalobcu na náhradu škody by boli pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku šikanóznym výkonom práva.

25. V ďalšej časti odvolania žalovaný poukázal na konanie žalobkyne ako väčšinovej vlastníčky obchodného podielu a konateľky žalovaného, a v tej súvislosti nesprávne zhodnotenie zisteného skutkového stavu súdom, keď dospel k záveru, že žalobkyňa konala len na príkaz T. A., hoci to vyplýva len z účelovej výpovede dotknutej, pričom výpovede aktuálnych konateľov tieto tvrdenia žalobkyne popierajú.

26. Súd pri poukazaní na splnenie všetkých zákonných predpokladov na priznanie náhrady škody nezohľadnil vôbec skutočnosť, že prvú splátku nesplátila žalobkyňa ako konateľka z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, ďalej nezohľadnil, že k splateniu úveru ako celku nedošlo z peňazí získaných obchodnou činnosťou žalovaného, ale z peňazí fyzických osôb - P. P. T. A. vložených do spoločnosti, keďže táto peniaze nemala, čo vyplýva z účtovných dokladov žalovaného.

27. Žalovaný ďalej pri posudzovaní platnosti zmluvy súdom namietal, že súd nebral do úvahy výpovede T. A., Q.. W. P. V.. Č., z ktorých vyplynulo, že podpísanie zmluvy o prevode obchodného podielu bolo podmienené podpísaním zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Súd sa však predbežnou otázkou nedostatku vôle, ktorá pri uzatváraní Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na automobil absentovala, vôbec nevyssporiadal.

28. Súd nevidel neexistenciu tiesne, napriek tomu, že z výpovedí konateľov jednoznačne vyplynulo, že nepodpísaním zmluvy by žalobkyňa znemožnila riadny chod spoločnosti, a táto zmluva bola pre spoločnosť jednoznačne nevýhodná, keďže auto malo by predané za 10,- eur.

29. Súd pri vyslovení záveru, že žalobkyňa mala záujem na doplatení leasingových splátok a že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok absolútne nezohľadnil výpovednú hodnotu predložených dôkazov o správaní žalobkyne a svedka D. H., ktorí dobrovoľne po výzve neodovzdali auto leasingovej spoločnosti ale toto muselo byť odobraté, a že v prípade ozajstného záujmu doplatiť leasingové splátky mohli odobratiu zabrániť.

30. Žalovaný taktiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k záverečnému vyjadreniu žalobkyne, a že súd v zmysle § 118 ods. 2 OSP účastníkom neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, čím došlo k vade konania, ktorá mala zásadný vplyv na výsledok konania.

31. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a priznal mu trovy prvostupňového konania vo výške 3.374,68 eur a trovy odvolacieho konania vo výške 328,73 eur. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

32. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

33. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia pojednávania v zmysle § 379 a § 380 CSP, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený v súlade s § 219 ods. 3 CSP na úradnej tabuli súdu dňa 12.10.2016. Po preskúmaní obsahu spisu a oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

34. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom rozsiahlom dokazovaní a vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k podstatným tvrdeniam žalovaného uvedených v odvolaní odvolací súd uvádza nasledovné:

35. V konaní nebolo sporné, že dňa 27.6.2012 bola medzi žalovaným ako budúcim predávajúcim a žalobkyňou ako budúcou kupujúcou uzavretá Zmluva o budúcej kúpnej zmluve a Dohoda o zverení motorového vozidla do užívania (ďalej len „Zmluva“).

36. Podľa čl. II. Zmluvy, zmluvné strany sa zaväzujú, že najneskôr v lehote 30 dní od ukončenia zmluvného vzťahu so spoločnosťou Mercedes - Benz Fin. Services SK s.r.o., IČO: 00 357 116, založeného leasingovou zmluvou, na základe ktorej je budúci predávajúci držiteľom motorového vozidla špecifikovaného v čl. I. tejto dohody, uzatvoria kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bude prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu špecifikovanému v čl. I. tejto zmluvy na budúceho kupujúceho za kúpnu cenu vo výške 10,- eur.

37. Podľa čl. III. Zmluvy, budúci predávajúci sa zaviazal:

a) umožniť budúcemu kupujúcemu užívanie vozidla až do času prevodu vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu v súlade s čl. II. tejto zmluvy.

b) uzavrieť s budúcim kupujúcim kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu špecifikovanému v čl. II. tejto dohody a to za kúpnu cenu vo výške 10,- eur.

c) riadne a včas plniť všetky povinnosti, ktoré mu plynú z leasingovej zmluvy so spoločnosťou Mercedes - Benz Fin. Services SK s.r.o.

38. Podľa bodu IV. Zmluvy, zmluvné strany prehlasujú, že si túto dohodu prečítali, jej obsahu porozumeli, súhlasia s jej obsahom, čo potvrdzujú svojimi podpismi.

39. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že predmetná Zmluva je neplatná podľa § 37 ods. 1, resp. § 39 Občianskeho zákonníka.

40. Podľa § 37 ods. 1 Obč. zák., právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

41. Podľa § 39 Obč. zák., neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

42. Z ust. § 37 ods. 1 vyplýva, že platný právny úkon predpokladá, že k prejavu vôle došlo slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Pokiaľ žalovaný namieta „nedostatok vôle“ zo strany žalovaného pri uzatváraní Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na automobil, takýto „nedostatok vôle“ z napadnutého rozsudku a konania pred súdom prvej inštancie nevyplýva.

43. Náležitou každého právneho úkonu musí byť samozrejme aj vôľa smerujúca k uskutočneniu tohto úkonu. Na to, aby bol úkon platný a vyvolal právne následky, je nevyhnutné, aby vôľa bola bezvadná, teda mala zákonom požadovanú kvalitu v podobe jej slobody, vážnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. Vôľa konajúceho subjektu musí zahŕňať nielen rozhodnutie k učeniu právneho úkonu, ale aj predstavu o reálnom obsahu tohto úkonu vrátane jeho právnych následkov. Iba v takom prípade možno hovoriť

o znaku „vážnosti“ vôle konajúceho subjektu. Pri posudzovaní vážnosti vôle pritom treba vychádzať predovšetkým z princípu právnej istoty a princípu ochrany dobrej viery účastníka zmluvného vzťahu. Princíp právnej istoty vyžaduje, aby sa pochybnosti o vážnosti vôle konajúceho, ktorý konal len na „oko“ teda úkon nemienil vážne, pričítali na ťarchu konajúceho v prospech platnosti úkonu. Princíp ochrany dobrej viery adresáta právneho úkonu potom poskytuje ochranu druhého účastníka právneho úkonu, za predpokladu, že mu nemohlo byť subjektívne alebo z objektívnych okolností, za ktorých bol úkon urobený, známe, že právny úkon nie je mienený vážne. Vzhľadom na to, že vôľu nie je možné objektívne skúmať, o jej obsahu svedčí len jej vonkajšia manifestácia, teda jej prejav, ktorým konajúci subjekt urobí svoju vôľu rozpoznateľnú pre okolie. Vonkajší prejav vôle potom v súhrne s konkrétnymi okolnosťami, za ktorých bol urobený, dáva v prípade pochybností odpoveď na otázku, či úkon bol urobený vážne a či konajúca osoba skutočne chcela vyvolať účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom vôle spája. Pre spochybnenie vážnosti vôle však nepostačuje subjektívne presvedčenie konajúceho subjektu, že sú tu okolnosti, z ktorých je zrejmé, že jeho vôľa nebola vážna, ale existencia takýchto okolností, z ktorých druhá strana musela rozpoznať, že vôľa konajúceho nie je vážna. O nedostatok vážnosti vôle by teda nešlo, aj keby konajúci subjekt skutočne nechcel úkon urobiť, pretože k vnútorne výhrade sa pri posudzovaní vážnosti vôle a platnosti právneho úkonu neprihliada.

44. Vychádzajúc z týchto teoretických východísk, odvolací súd s poukazom na všetky okolnosti, týkajúce sa uzatvárania Zmluvy o budúcej zmluve a Zmluvy o prevode obchodného podielu, nezistil, že predmetná Zmluva je neplatná v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zák. Dôkazom, že išlo o slobodné rozhodnutie oboch dotknutých subjektov, t.j. žalobkyne a žalovaného prostredníctvom inštrukcií R. Berecza, je aj mailová komunikácia medzi nim, nachádzajúca sa v spise (č.l. 253-255), z ktorej vyplýva, že tu bola vôľa tak žalobkyne, ako aj T.. A. na uzavretí oboch zmlúv, a teda tieto neboli uzavreté pod nátlakom, ani v tiesni.

45. S otázkou neplatnosti resp. platnosti Zmluvy podľa § 37 ods. 2 Obč. zák., sa vysporiadal v napadnutom rozsudku už súd prvej inštancie a s týmito závermi sa odvolací súd plne stotožňuje.

46. Odvolací súd nepovažuje Zmluvu za neplatnú ani podľa § 39 Obč. zák. pre žalovaným namietaný rozpor s dobrými mravmi.

47. Pojem „dobré mravy“ Občiansky zákonník nedefinuje. V ustanovení § 3 ods. 1 upravuje len zásadu, že výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide o všeobecné ustanovenie hmotno-právnej povahy, ktoré umožňuje súdu vec posúdiť v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a ak tomu tak nie je, možnosť odoprieť ochranu uplatneného práva. Pre posúdenie, či výkon práva je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, je nevyhnutné náležité zistenie, skutkového stavu, na základe ktorého sa potom zhoda alebo rozpor posudzuje. Toto posúdenie je založené na úvahe súdu, ktorá musí byť podložená vždy konkrétnymi zisteniami, dovoľujúcimi záver, že výkon práv a povinností je v rozpore s dobrými mravmi. Bolo slobodnou vôľou oboch účastníkov Zmluvy, keď akceptovali kúpnu cenu vo výške 10,- eur, ktorá zohľadňovala i cenu za prevod obchodného podielu. Žalovaný nepreukázal, že Zmluvu uzatvoril v tiesni, bez nedostatku vôle, a že kúpna cena, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, bola neprimerane nízka. Zmluva pre to nie je v rozpore s dobrými mravmi a je platná. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku prvostupňovým súdom.

48. S poukazom na ust. § 420 ods. 1, 3 Obč. zák., podľa ktorých každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, a zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že je daná zodpovednosť žalovaného za vznik škody žalobkyňi, ktorú spôsobil porušením Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve tým, že napriek vysporiadaniu svojich záväzkov voči leasingovej spoločnosti a získaní vlastníckeho práva k vozidlu toto vozidlo na žalobkyňu nepreviedol, ale previedol ho na tretiu osobu, ktorá ho potom ďalej predala. Aj v tejto časti odvolací súd odkazuje v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku prvostupňovým súdom na strane 15 a nasl. Obrana žalovaného, že si nesplnil záväzky voči leasingovej spoločnosti pre nepriaznivú finančnú situáciu a že vozidlo vyplatila tretia osoba, je právne irelevantná. Žalovanému nič nebránilo, aby ponúkol žalobkyňi vozidlo odkúpiť podľa Zmluvy. Žalovaný tak zavinil škodu, ktorá vznikla žalobkyňi.

49. Dôvody odvolania, v ktorých žalovaný namietal absolútnu neplatnosť Zmluvy, sú preto v celom rozsahu právne irelevantné.

50. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. účastníkom konania neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, čím došlo k vade konania, ktorá mohla mať zásadný vplyv na ďalší priebeh a výsledok konania.

51. Odvolací súd z obsahu spisu nezistil, že striktné nedodržanie ust. § 118 ods. 2 O.s.p. (účinného do 30.6.2016) by nejakým spôsobom limitovalo žalovaného pri realizácii jeho procesných práv, napr. práva zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, práva na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 15.6.2015 je zrejmé, že právna zástupkyňa žalobcu predniesla záverečný návrh zhodne s písomným vyhotovením, teda žalovaný mal možnosť sa s týmto oboznámiť priamo na pojednávani. Postupom súdu tak nedošlo k vade konania, ktorá by mohla mať za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.

52. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, aj vo vzájomných súvislostiach so všetkými okolnosťami prípadu a vec správne právne posúdil.

53. Vzhľadom k uvedenému, odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

54. O nároku na trovy odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli.

55. Uvedené rozhodnutie je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).